

JURE ALEKSIČ

NOTRANJI KROKODIL

1. DEL

O KRITIKIH IN KROKODILIH Dve usodi

Sredi devetdesetih let prejšnjega stoletja sem v obravnavo dobila fanta, ki se mu je povsem ustavilo življenje. Zaradi hujše poškodbe je najprej pol leta preživel v bolnišnici, nato so ga premestili na moj oddelek. Težava je bila v tem, da ni zmozel niti enega nadstropja stopnic, ne da bi prav dramatično lovil sapo.

Sprva sem tako domnevala, da mora imeti težave s srcem. Med drugim smo ga poslali tudi k nevrologu, ker smo sumili, da trpi za distrofijo mišic. Ampak ne: nevrolog je kaj hitro ugotovil, da gre samo za hudo zaležanost.

Zdelo se je, kot bi se mladenič odločil, da je vse brez smisla. Zato bo življenje še najraje kar preležal.

Ob tem je tudi zelo malo govoril. Kar je povedal, pa je bilo praviloma vezano na njegove blodnjave izkušnje. Že pred časom je namreč razvil zelo konkretno psihozo. Prepričan je bil, da ni s tega sveta in da je bil med nas Zemljane dejansko ugrabljen ... To naj bi med drugim pomenilo, da tudi njegova starša nista njegova starša, temveč se zanj samo izdajata.

Skozi pogovore z njim mi je postalo jasno, da se je odločil, da bo preprosto ležal in čakal na rešilno ekspedicijo iz vesolja.

Ko sem položaj dovolj dobro razumela, sem se odločila, da je treba najprej nasloviti fantovo telesno kondicijo. Zato sem starša nagovorila, da sta ga začela motivirati za vsakodnev-

ne sprehode ter ga na njih tudi spremljala.

Naš skupni varovanec je vsak dan napravil malo večji krog okrog bolnišnice. In vsakič, ko mu je to uspelo, je smel nazaj na posteljo, ne da bi ga pri tem kregali.

Že ta na videz drobna sprememba je napravila čudež za vrnitev njegove volje do življenja. Dokončni preboj pa smo dosegli, ko smo ugotovili, da zna zelo dobro igrati pingpong. Pravzaprav ga ni igral samo zelo dobro, ampak naravnost fantastično. In ta njegova odličnost ga je motivirala v nadaljnje druženje s soljudmi ... Najprej izključno ob pingpong mizi, pozneje pa še kje drugje.

Sicer je bil še vedno prepričan, da bodo ponj prišli Nezemljani, a se je odločil, da ne bo prav nič narobe, če se bo imel med čakanjem čim bolj prijetno.

Ob vseh pozitivnih spremembah je bilo razumljivo, da se mu je začela počasi vračati samozavest. »Če zmorem to, zmorem najbrž tudi še kaj drugega!« je vsake toliko dahnil po vrnitvi s posebej dolgega sprehoda. Ko je prišel telesno za prvo silo k sebi, je potreboval bistveno manj zdravil.

Manj ko imaš maščobnega tkiva, manj namreč potrebuješ kemične podpore.

Eno celo leto smo ga postopno postavljali na noge. In glej glej, ali se mu ni začela z vrnitvijo samozavesti prebujati tudi motivacija.

Nekega dne je prišel na plan z idejo, da bi morda vseeno lahko skušal narediti pripravništvo za poklic. Pri tem sem ga seveda vneto opogumljala. »Sijajna ideja!« sem pokimala. »Kaj lahko izgubiš, če poskusiva?«

Ker je pred svojim celostnim zlomom na srečo že diplomiral, je pripravništvo naredil brez večjih pretresov. Na podoben način je kmalu opravil še strokovni izpit. Ker se je do takrat že pošteno postavil na noge, ni trajalo dolgo, da si je našel službo ... In to naravnost imenitno službo s precej nadstandardno plačo.

No, tu se pravljica njegove zgodbe žal prekine. Približno deset let po zaposlitvi je firma zadržala v precej tvegane vode. In že med prvim valom odpuščenja je bil oškodovan tudi junak naše pripovedi, ki je vmes postal mlad gospod. Čeprav ni bil prav nič kriv, se je na koncu znašel na cesti.

Kot bi lahko pričakovali, se mu je ob tem spet poslabšalo zdravje. Nekaj časa je bilo z njim celo huje kot ob prvem zlomu po zaključku študija. A tokrat ga je med funkcionalne znova obudilo dejstvo, da si je vmes pridelal dve pomembni prednosti.

Prva je bila deset let nabrane delovne dobe v zelo dobro plačanem poklicu. To pomeni, da je bilo vsaj za njegove osnovne potrebe poskrbljeno. Druga prednost pa je bila, da se je zaradi svoje uspešnosti v življenju že zdavnaj naučil, da se mu ni treba niti približno toliko obremenjevati kot prej.

Danes je to gospod v najboljših letih, ki mu invalidska pokojnina omogoča, da je v seštevku zadovoljen in pogosto celo radosten mož. S sestro veliko hodita po hribih, nečakom zelo rad pomaga pri šolskih obveznostih ... Obenem pa je dejaven v nekem društvu, kjer ga zaradi njegovega poklicnega znanja naravnost obožujejo.

Knjigo Jureta Aleksiča Notranji krokodil – Mojca Zvezdana Dernovšek (založba Chiara) lahko za 25 evrov kupite v spletni knjigarni www.zalozba-chiara.si in v vseh boljše založenih knjigarnah po Sloveniji. V podlistku bomo objavili samo del knjige.